

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.157 van 11 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 januari 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker is volgens zijn verklaringen sedert 2003 in België.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid werd op 15 januari 2009 door de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen op de hoogte gesteld van de aanwezigheid van verzoeker.

1.3. Op 22 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 februari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…)(x) – art. 7, al. 1-1 ° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum, vervallen visum, geen paspoort, vervallen paspoort.

- geen geldig visum

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt, al was het maar omdat door de afgifte van dit bevel toepassing kan gemaakt worden van artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en dat verweerder niet aantoont op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert, in een enig middel, de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-verdrag) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij in het huwelijk wenst te treden met zijn Belgische verloofde. Hij licht toe dat zijn verloofde vijf maanden zwanger is en daarom niet samen met hem het Belgische grondgebied kan verlaten. Hij stelt tevens dat zijn verloofde verkiest een beroep te doen op Belgische dokters, gynaecologen en ziekenhuizen om haar bij te staan bij de bevalling en dat zij ook de eerste maanden na de geboorte, gelet op de hygiënische omstandigheden en medische mogelijkheden, ervoor opteert om in België te verblijven. Verzoeker geeft aan dat hij geen enkele zekerheid heeft dat hij binnen een redelijke termijn een visum voor België zal verkrijgen, dat hij bijgevolg niet aanwezig zal kunnen zijn bij de geboorte en de eerste levensmaanden van zijn kind en dat hierdoor de door hem aangevoerde verdragsbepalingen en het proportionaliteitsbeginsel geschonden zijn.

3.1.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de overheid niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor het feit dat verzoeker er voor koos om illegaal in het Rijk te verblijven en

voor het gegeven dat zijn partner hem momenteel niet wenst te vergezellen naar zijn land van herkomst. De Raad kan daarnaast slechts vaststellen dat bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt of dat het verzoeker onmogelijk gemaakt wordt om zijn toekomstige echtgenote op legale wijze te vervoegen. De bestreden beslissing kan derhalve niet beschouwd worden als een inmenging van de overheid in het beweerde gezinsleven van verzoeker. De door verzoeker vermelde rechtspraak inzake de beperkingen die gelden wat betreft de inmenging in het privé- en gezinsleven door de overheid is derhalve niet dienstig. Aangezien de bestreden beslissing geen inmenging uitmaakt in het privé- of gezinsleven zoals voorzien in artikel 8, eerste lid, van het EVRM diende het bestuur bijgevolg niet te verifiëren of de 'inmenging' niet disproportioneel was.

De Raad wijst er voorts op dat de naleving van de verblijfswetgeving vereist is ter bescherming van maatschappelijke belangen, zoals de bescherming van de openbare orde en het in stand houden van bepaalde socio-ecomomische verworvenheden. Het feit dat het bestuur een maatregel treft, met het oog op het laten respecteren van de verblijfswetgeving is op zich in casu niet strijdig met het proportionaliteitsbeginsel nu deze maatregel er wel op gericht is de naleving van de Vreemdelingenwet af te dwingen en bepaalde controles mogelijk te maken, maar anderzijds niet tot gevolg heeft dat verzoeker in de onmogelijkheid gesteld wordt zijn partner alsnog te vervoegen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur het algemeen belang niet zou moeten laten primeren door slechts te verwijzen naar zijn zelf gecreëerde privéproblemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel blijkt geenszins.

3.1.2. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker verhinderd wordt om te huwen en een gezin te stichten. De bestreden beslissing staat immers niet in de weg dat verzoeker zich schikt naar de regels van de Belgische immigratiewetgeving en een visum aanvraagt met het oog op een huwelijk of dat zijn toekomstige echtgenote hem in Nigeria vervoegt om in het huwelijk te treden en een gezin te stichten.

Een schending van artikel 12 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

3.1.3. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook geen schending van artikel 23 van het BUPO-verdrag, dat een gelijkaardige bescherming voorziet, weerhouden worden.

De Raad benadrukt nog dat de verdragsrechtelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

3.2. Verzoeker heeft geen gegronnd middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.